

— Азъ мыслижъ, чи ты си въ състояніе да поднесешъ и най-голѣмъ жертвѣ, ала—азъ ся боижъ.

— Боишь ли ся? извика дѣвойка-та, като станж и отстъпяше отъ любезника.

Лице-то ѝ рукижъ въ огънь. Очи-ти ѝ свѣтлѣяхъ. Гладко-то ѝ чело ся набра съ малкы бразды отъ бръчкуле, кои-то съ свои-ты неправилен чърты ся навлѣкохъ надъ очи-ты ѝ.

— Ты боишь ли ся?

— Боижъ ся, защо-то ся сжмнявамъ, извиняваше ся Ясень, поразенъ отъ гласа и вида на любезницѣ-тѣ си.

— Сжмнявашъ ли ся? А що ся сжмнявашъ? запыта го Марія.

— Сжмнявамъ ся за конца, мыла моя. Може бы да ми неспадне на добро прѣдпріятіе-то. Може бы да тя жъртувамъ—а напразно.

— А сжмнявашъ ли ся ты, дали е работа-та ни свята? рѣче дѣвойка-та, като измѣни гласа и вида на лице-то си, и моляше ся отъ страхъ да не бы ѝ рѣкълъ любезникъ-тъ, че ся сжмнява.

— Не сжмнявамъ ся, отговори Ясень; ала да тя жъртувамъ, токо тѣй.—

— На нищо не гледай, само на отечество-то, прѣкъснѣму Марія рѣчь. И помысли: че колко-то съмъ прѣкрасна, още толкъсь повече ще важи моя-та жертва. Не знажъ, каква тая ще бѣде жертва, не щж ни да тя пытамъ за това. Само усѣщамъ, че е вещь близу часъ-тъ, кога-то щж тя изгубижъ, за много врѣмя, може бы и за навѣкы. Туй ми показвать твои-ти очи, твое-то обносяніе съ мене. Азъ тя разумѣвамъ, любезный мой, защо-то съ сърдце-то си проничамъ въ твожъ-тѣ душижъ. Щото ты мыслишь, азъ усѣ-